

Dr. Vida Sándor*

A VÉDJEGY TÉNYLEGES HASZNÁLATÁNAK A KÖVETELMÉNYE

A „tényleges” használat fogalmát a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (Office for Harmonization in the Internal Market, BPHH) munkanyelvei nem egészen azonos értelmű nyelvtani kifejezésekkel jelölik: genuine (angol), sérieux (francia) és ernsthaft (német). E némileg eltérő tartalom alapján a különböző nyelvű kommentárok és a gyakorló jogászok eltérő (alacsonyabb, magasabb) követelményekre következtetnek.

Tényállás

A közösségi védjegy osztrák bejelentője a sajátos írásmódú WALZER TRAUM (álomkeringő) védjegyet jelentette be a 30. áruosztályban (kávé, kávépor, koffeinmentes kávé, cukortermékek). A bejelentés ellen a német Reber cég felszólalást nyújtott be, amelyet azonos német szóvédjegyre alapított. Ez ugyancsak a 30. áruosztályban (pékáru, cukrászati készítmények, csokoládé, cukortermékek) áll oltalom alatt.

A bejelentő a használat igazolását kezdeményezte. A felszólaló okiratokat csatolt:

- ügyvezetőjének nyilatkozatát a védjegy használatáról, valamint a cég által üzemeltetett cukrászda kirakatáról készült két fényképet;
- a csokoládéértékesítés havi összesítőjét 2001. márciustól 2002. decemberéig;
- a felszólaló internetes hirdetéseinek a másolatait a 2004. március 30. és 2007. január 23. közötti időszakról.

A BPHH felszólalási osztálya a felszólalásnak helyt adott, s a bejelentést elutasította.

A bejelentő fellebbezett, s a BPHH fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát. Ezt azzal indokolta, hogy a felszólaló által benyújtott bizonyítékok a komoly használat igazolására nem alkalmasak; a felszólaló a péksütemények és édességek vonatkozásában semmiféle bizonyítékot nem nyújtott be. Bár a felszólaló saját védjegyét

---

* Jogtanácsos, Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

különféle csokoládéokra folyamatosan használta, azonban az általa forgalmazott mennyiség alacsony volt. Ezenfelül a forgalmazás csak egyetlen helységben, Bad Reichenhall német kisvárosban történt, az ott működő cukrászdában, ezért az eladások mennyisége inkább szimbolikusnak tekinthető. A forgalmazott kézműves csokoládé mennyisége tehát nem volt olyan, hogy a felszólaló számára a német piacon komoly részesedést biztosíthatott volna. A felszólaló védjegyének ezért csak marginális, helyi jelentősége van. Ezen az a körülmény sem változtat, hogy a felszólaló internetes honlapot üzemeltet, mivel nem nyert bizonyítást, hogy internetes megrendelések érkeztek-e hozzá, ezért az internetes honlap nem hozható összefüggésbe a forgalmi adatokkal. Mindezekre tekintettel a felszólaló védjegyének használata lokális és szerény, s az nem minősíthető komoly használatnak. A határozatot a felszólaló keresettel támadta meg.

Az EU Törvényszékének ítélete¹

Az ügyben az elsőfokú európai bíróság 2013. január 17-én hozott ítéletet.

A felszólaló (felperes) *első kereseti jogcíme* a KVR² 42. cikke (2) bekezdés 1. mondatának a 42. cikk (3) bekezdésével³ összefüggésben értelmezett sérelme, mivel a BPHH a korábbi nemzeti védjegy komoly használatát az értékesített áru mennyiségétől, valamint az értékesítési helyek számától tette függővé.

A Törvényszék ebben a vonatkozásban azt mondta, hogy a komoly használat fogalmának értelmezésénél figyelembe kell venni az erről a követelményről rendelkező jogi norma célját, amely szerint a korábbi védjegyet azért kell komolyan használni, hogy azt a későbbi közösségi védjegybejelentéssel szemben érvényesíteni lehessen. Nevezetesen annak érdekében, hogy a védjegyek közötti ütközések számát korlátozzák, kivéve, ha a komoly használat hiánya olyan jogos ok fennállására vezethető vissza, amely a használat hiányát kellően igazolja. Ezzel szemben a fellebbezési tanács határozatának indokolása nem irányul sem kereskedelmi eredményességre, sem a vállalat üzletpolitikájának felülvizsgálatára, sem pedig arra, hogy a védjegyoltalmat csak széles körű üzleti használatra biztosítsa.

A védjegyet komolyan használják, ha annak fő funkciója szerint, amely azon áruk vagy szolgáltatások tekintetében, amelyekre azt bejegyezték, garantálja az áru származásának azonosságát, mégpedig annak érdekében, hogy az áruk vagy szolgáltatások számára piacot szerezzen vagy azt fenntartsa. Ebbe a körbe nem tartozik viszont a szimbolikus használat, amelynek csupán az a célja, hogy a védjegy által biztosított jogokat fenntartsa. A komoly használat követelménye továbbá azt is jelenti, hogy a védjegyet úgy, amint az a kérdéses területen oltalmat élvez, nyilvánosan és az üzleti életben használják.

¹ T-355/29 ügyszám.

² A Tanács 207/2009/EK sz. rendelete a közösségi védjegyről.

³ A hivatkozott rendelkezések a védjegyhasználat komolyságának igazolásáról szólnak.

A védjegy használatának komolyságát számos olyan tény és körülmény alapján kell vizsgálni, amelyek igazolhatják a védjegy tényleges kereskedelmi használatát; idetartoznak különösen az olyan ráfordítások, amelyeket a vonatkozó gazdasági ágazatban indokoltnak tartanak annak érdekében, hogy a védjeggyel jelölt áruk vagy szolgáltatások piaci részesedését fenntartsák vagy megszerezzék. További szempontok: a vonatkozó áruk vagy szolgáltatások fajtája, a piac jellegzetességei, valamint a védjegy használatának volumene és gyakorisága.

A korábbi védjegy használata vonatkozásában különösen a használati cselekmény kereskedelmi volumene, valamint annak az időszaknak a hossza veendő figyelembe, amely alatt ezek a használati cselekmények történtek, továbbá ezek gyakorisága.

A korábbi védjegy használatának komolyságát minden releváns körülmény figyelembevételével átfogóan kell mérlegelni. Ezenfelül a védjegy komoly használata nem igazolható valószínűségi alapon vagy feltételezéssel, annak konkrét és objektív körülményeken kell alapulnia, amely az utóbbiak a védjegy valóságos és kielégítő használatát igazolják a releváns piacon.

Mindezekre tekintettel azt kell vizsgálni, hogy a fellebbezési tanács helyesen döntött-e, amikor úgy határozott, hogy a korábbi védjegy komoly használata a felszólaló (felperes) által benyújtott dokumentumok alapján nem állapítható meg.

Először is az rögzítendő, hogy az ötéves türelmi időszak a közösségi védjegy meghirdetésével vette kezdetét, s az a 2001. február 13. és 2006. február 12-e közötti időszakra esik.

Ezért a fellebbezési tanáccsal egyetértésben megállapítható, hogy a benyújtott dokumentumok döntő többsége erről az időszakról szól. Ugyanakkor a felszólaló (felperes) évente átlagosan 40-60 kg csokoládét értékesített, ami napi 200 g csokoládénak felel meg. Ez a mennyiség – figyelemmel Németország lakosságának számára – minimális. Ezenfelül a cukrászati és csokoládéárak napi szükséglet tárgyai, amelyek a fogyasztók széles körét célozzák meg. A korábbi védjegyhasználat tekintetében csupán az áru fajtája irányadó, nem pedig az esetleges értékesítési koncepció.

A kézműves csokoládé nem tekinthető napi szükségletet kielégítő árunak.

Minél korlátozottabb a védjegyhasználatot kapcsolatos kereskedelmi volumen, annál nagyobb annak a szükségessége, hogy a felszólaló (felperes) további adatokat szolgáltatson, amelyek a komoly használatot kapcsolatos esetleges kétségek eloszlatására alkalmasak lehetnek.

A korábbi védjegy használata vonatkozásában helytállóan indult ki a fellebbezési tanács a releváns időszakban értékesített csokoládé mennyiségéből. Ugyanakkor nem korlátozódott arra, hogy csupán az értékesítési adatokat vizsgálja, hanem vizsgálta az egyéb körülményeket is, mint amilyenek az áru jellege és jellemzői, továbbá a használat földrajzi terjedelme.

A szóban forgó áru, jelen esetben a csokoládé vonatkozásában szükséges megállapítani, hogy általános fogyasztási cikk az, amelyet a fogyasztó általában gyorsan és különös figyelem nélkül vásárol. Ez a megállapítás annak ellenére sem vitatható, hogy a korábbi védjeggyel ellátott áru kézműves csokoládé, amelynek különleges jellege van, s amint azt

a felszólaló (felperes) a tárgyaláson előadta, annak árfekvése különösen kedvező, s így a fogyasztók jelentős hányada számára hozzáférhető.

A korábbi védjegy földrajzi elterjedtsége vonatkozásában elsősorban a terület nagysága irányadó, amelyen a védjegyet használják. Ugyanakkor tény, hogy a korábbi védjeggyel megjelölt csokoládét csak a Bad Reichenhall városban működő Reber kávéházban forgalmazták. Ennek a városnak 18 000 lakosa van. A Reber kávéház internetes oldaláról megállapítható, hogy a csokoládét, beleértve a korábbi védjeggyel ellátott csokoládét is, a kávéház belsejében, egy üveggel védett pulton kínálták csomagolatlanul, és hogy a védjegy magán a csokoládén nem szerepel. Ez a körülmény bizonyítja ugyan ennek a fajta csokoládének a forgalmazását, de alig ad támpontot a kávéház állítólagos nemzetközi hírnevének mértéke és jelentősége vonatkozásában.

A felszólaló (felperes) e tekintetben arra hivatkozik, hogy az általa forgalmazott csokoládé annak kézműves jellege és exkluzivitása miatt csak egyetlen elárúsítóhelyen értékesíthető. Ezzel szemben a csokoládé kézműves jellege és az értékesítés módjának meghatározása, azaz az egyetlen értékesítési hely nem döntő a védjegy komoly használata vonatkozásában. Minthogy a korábbi védjegy csokoládéra és cukrászati készítményekre van bejegyezve, a csokoládé marketingje a bejegyzést követően ugyanis megváltoztatható.

A felszólaló (felperes) arra is hivatkozik, hogy internet útján az egész világra kiterjedően reklámozza tevékenységét, és hogy az internetes értékesítés hiánya a használat komolyságának értékelése tekintetében nem releváns.

A Törvényszék megállapítása szerint a felszólaló (felperes) által csatolt internetes kivonatból megállapítható, hogy a friss összetevőkből készített kézműves csokoládé a Reber kávéházban helyben fogyasztható. Az internetes hirdetésekben a különböző csokoládékészítmények neve, fényképe és összetevői szerepelnek.

A komoly használat követelménye azt jelenti, hogy a védjegyet, úgy, amint az a szóban forgó országban védett, nyilvánosan használják. Ha a védjegyet az általa megjelölt termékek vonatkozásában reklámozási tevékenységbe integráltan használják, s a reklámok az érintett piacot célozzák meg, akkor a védjegy nyilvános használata megvalósul. Ugyanakkor a csatolt internetes kivonatból megállapítható, hogy a felszólaló (felperes) reklámozása valamennyi általa kínált csokoládéterméket tartalmazza, és nem csupán a korábbi védjeggyel ellátottat. E megállapítást nem gyengíti az a körülmény, hogy a kérdéses csokoládét interneten is meg lehet rendelni. Ezért helytállóan állapította meg a BPHH, hogy a hivatkozott internetes oldal nem hozható összefüggésbe a szóban forgó csokoládé értékesítési adataival. A reklámozás tárgya ugyanis a Reber kávéház, annak cukrászművészete, nem pedig a WALZERTRAUM csokoládé. Az internetes hirdetés tehát azokat a potenciális vendégeket célozza, akik Bad Reichenhallba kívánnak utazni, s ennek a turisztikai régióknak a gasztronómiai kínálatát, érdekességeit kívánják megismerni.

Míndezen alapján a fellebbezési tanács helytállóan jutott arra a megállapításra, hogy a felszólaló (felperes) bizonyította ugyan védjegye használatának bizonyos folyamatosságát, ez a

használat azonban mind területileg, mind mennyiségileg korlátozott volt, s azt szerénynek és regionálisnak kell tekinteni, s ezért nem is minősíthető komoly használatnak. A fellebbezési tanács ugyanis az állandó gyakorlatnak megfelelően, átfogó vizsgálat keretében értékelte a korábbi védjeggyel megjelölt áruk értékesítési volumenét, az áruk fajtáját és jellegét, a felszólaló (felperes) internetes hirdetéseit és e körülményeknek egymáshoz való viszonyát.

A második kereseti jogcímben a felszólaló (felperes) arra hivatkozik, hogy sérti az egyenlő elbánás elvét, hogy őt mint közepes vállalkozást, amely csak egyetlen elárúsítóhellyel rendelkezik, egy nemzetközileg tevékenykedő vállalattal szemben diszkriminálják. A védjegy komoly használatával szemben támasztott követelményeknek egy közepes vagy kisvállalat sokkal nehezebben tud eleget tenni, mint egy nagy konzern, amelynek forgalmi adatai hasonlíthatatlanul magasabbak.

Az egyenlő elbánás elve alapján az állandó gyakorlat tiltja az összehasonlítható tényállásokat eltérően, vagy a különböző tényállásokat azonos módon elbírálni, kivéve, ha az ilyen eljárás objektíve indokolt.

Az adott ügyben a Törvényszék a BPHH-val egyetértésben megállapítja, hogy a komoly használat kérdését az adott eset egyedi körülményeire figyelemmel bírálták el, s a fő szempontot nem az értékesítési volumen képezte, sem pedig az a szempont, hogy a védjegyoltalmat a jelentős forgalmat bonyolító védjegybejelentő (az ellenérdekű fél – Vida S.) számára biztosítsák.

A fellebbezési tanácsnak az volt a nézete, hogy a komoly használatot a benyújtott bizonyítékok nem támasztják alá. Az átfogó értékelés eredményeként ugyanis megállapítást nyert, hogy a minimális forgalmazás Németországban egyetlen helyen történő értékesítés keretében történt egy csomagolatlan csokoládékészítményen, ahol a fogyasztó a különféle nevű, csomagolatlan csokoládékészítmények között választhat, s ezek közül csak az egyik van a korábbi védjeggyel ellátva.

Ilyen körülmények között a támadott határozat nem a közepes vállalat és a nagy konzern közötti eltérő értékelés eredménye, hanem a különböző körülmények mérlegeléséé, amelyek a szóban forgó iparágban a védjegy tényleges használatát alátámaszthatják.

Az EU Törvényszékének határozata ellen a felszólaló (felperes) fellebbezést nyújtott be, s így az EU Bírósága is vizsgálta az ügyet.

Az EU Bíróságának ítélete⁴

Az EU Bírósága 2014. július 17-én kelt ítéletével a fellebbezést elutasította.

Az első jogcím vonatkozásában az ítélet a következőket mondja.

A fellebbező (felperes) arra hivatkozik, hogy a védjegyhasználat akkor is komolynak tekintendő, ha mennyiségileg nem jelentős: így határozott az EU Bírósága az Ansul-ügyben

⁴ C-141/13 ügyszám.

(C-40/01),⁵ valamint a La Mer-ügyben (C-259/02).⁶ Ezért szerinte csak azt kell vizsgálni, hogy a védjegyet használták-e a releváns piac megszerzése vagy fenntartása érdekében, vagy hogy a használat nemcsak a védjeggyel szerzett jogok fenntartását célozta-e, azaz nem látszólagos használat-e.

A felszólaló (felperes) által benyújtott bizonyítékok (védjegyes termékek folyamatos forgalmazása, internetes hirdetés) vonatkozásában nem nyert megállapítást, hogy ezek látszólagos használatot képeznek, így álláspontja szerint a használat komoly, mert a WALZERTRAUM praliné nem tömegáru, hanem olyan kézműves áru, amely a legmagasabb igényeket is kielégíti; éppen az áru exkluzivitása és különlegessége következtében azokat csak egyetlen elárúsítóhelyen kínálják, és nem csomagküldő szolgálat keretében.

Második jogcímként a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszéknek nem lett volna szabad meglegednie azzal, hogy csokoládéárak tekintetében nincs komoly használat. Ehelyett egy lépcsővel lejjebb kellett volna vizsgálódnia, nevezetesen a kézműves praliné tekintetében kellett volna a használatot elemeznie, akárcsak a BPHH, amely határozatát a pralinéra alapította. A Törvényszék ugyanakkor csupán csokoládéről beszél, miért is ítéletének indokolása hiányos.

A fellebbező szerint a KVR 43. cikke (2) bekezdésének 3. mondata értelmében csak olyan áruk irányadóak, amelyek használatát bizonyították. Ez pedig szerinte a WALZERTRAUM esetében megtörtént.

Ha a Törvényszék a kézműves praliné vonatkozásában vizsgálódott volna, a komoly használatot meg kellett volna állapítania – mondja a fellebbezés. A védjegy gazdasági hasznosítása nem vitatható. A BPHH 2005. szeptember 22-i határozatában (R 1101/2004) a felperes (felszólaló) egyik pralinévédjegyének komoly használatát megállapította, holott azt a védjegyet ugyanazon az elárúsítóhelyen használták, és közel azonos mennyiségű praliné tekintetében bizonyították a forgalmazást. E határozat relevanciáját a Törvényszék alaptalanul hagyta figyelmen kívül.

Az EU Bíróságának értékelése

A védjegyet komolyan használják, ha a használat a védjegy fő funkciójának megfelel. Ez azt jelenti, hogy garantálja az áruk vagy szolgáltatások származását, és hogy úgy használják, hogy az ezen áruk vagy szolgáltatások számára piacot szerezzen vagy fenntartson. A védjegy szimbolikus használata, amely csupán azt a célt szolgálja, hogy a védjegy által biztosított jogokat fenntartsák, nem tekinthető komoly használatnak. A védjegy komoly használatát valamennyi olyan tény és körülmény figyelembevételével kell vizsgálni, amelyek igazolhatják, hogy a védjegyet gazdaságilag ténylegesen hasznosítják. Így különösképpen az olyan felhasználás keretében, amelyet az adott gazdasági ágazatban indokoltnak tekintenek annak

⁵ Dr. Vida Sándor: Az Európai Bíróság védjegyjogi gyakorlata, II. köt. Miskolc, 2010, p. 136.

⁶ Vida: i.m. (5) p. 141.

érdekében, hogy a védjeggyel megjelölt áruk vagy szolgáltatások javára a piaci részesedést fenntartsák vagy ilyet szerezzenek. E vizsgálat keretében figyelemmel kell lenni az áruk vagy szolgáltatások fajtájára, a piac jellegzetességeire, valamint a használat mértékére és gyakoriságára [vö. Ansul-ügyben hozott ítélet, 43. pont;⁷ La Mer- ítélet, 27. pont;⁸ Sunrider-ítélet (C-416/04), 70. pont;⁹ valamint ONEL/OMEL-ítélet (C-149/11), 29. pont].¹⁰

A fentiekre tekintettel a fellebbezésben hivatkozott első jogcím első részét el kell utasítani.

⁷

A szöveg:

A védjegyrányelv 12 (1) cikkét úgy kell értelmezni, hogy egy védjegy „tényleges használata” azt jelenti, hogy a védjegyet alapvető funkciójának megfelelően használják. Ez pedig abban áll, hogy a védjegy garantálja azoknak az áruknak és szolgáltatásoknak a származását, amelyek vonatkozásában be van jegyezve, kizárólag annak érdekében, hogy létrehozza vagy megőrizze ezeknek az áruknak vagy szolgáltatásoknak a piacát. A tényleges használat nem jelent jelképes használatot, amely utóbbinak célja a védjegy által biztosított jogok megőrzése. Annak megállapítása alkalmával, hogy a használat tényleges-e, minden tényt és körülményt figyelembe kell venni annak tisztázása érdekében, hogy a védjegy kereskedelmi felhasználása tényleges-e, különösen hogy az ilyen használat azt célozza-e, hogy az érintett kereskedelmi ágazatban fenntartsák vagy megteremtsék a védjeggyel megjelölt áruk és szolgáltatások piaci részesedését, tekintetbe véve az áruk és szolgáltatások természetét, a piac jellegét és a piaci használat mértékét és gyakoriságát...

⁸

A szöveg:

...a védjegyrányelv 10. cikke (1) bekezdését és 12. cikke (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a védjegy komoly használata azt jelenti, hogy azt annak fő funkciójának megfelelően használják. Ez pedig azon termékek vagy szolgáltatások származása azonosságának garantálása, amelyekre a védjegy be van jegyezve, mégpedig abból a célból, hogy piacot szerezzen vagy fenntartsa azon áruk vagy szolgáltatások számára, amelyekre a védjegy lajstromozva van. Nem tekintendő tényleges használatnak a szimbolikus használat, amelynek egyedüli célja, hogy a védjegy által biztosított jogokat fenntartsa. Annak értékelése alkalmával, hogy a védjegy használata tényleges-e, valamennyi tényre és körülményre figyelemmel kell lenni, különösen arra, hogy a védjegy kereskedelmi használata reális, azaz, hogy az ilyen használatnak az a célja, hogy az érintett gazdasági szektorban a piaci részesedést fenntartsa vagy megteremtse azon termékek vagy szolgáltatások vonatkozásában, amelyek a bejegyzett védjegy oltalma alatt állnak, figyelemmel ezen termékek vagy szolgáltatások természetére, a piac jellegzetességeire és a védjegy használatának mértékére és gyakoriságára. Ha ez a használat tényleges kereskedelmi célokat szolgál az előzőekben meghatározottak szerint, akkor még a minimális védjegyhasználat, vagy a tagállamban működő egyetlen importőr által történő használat is elegendő lehet, hogy a védjegyrányelv értelmében megalapozza a tényleges használatot.

⁹

A szöveg:

... amint az EU Bírósága ítélezési gyakorlatából következik, tényleges védjegyhasználat valósul meg, ha a védjegyet alapvető funkciójának megfelelően, tehát azon áruk és szolgáltatások eredetének azonosítása céljából használják, amelyekre lajstromozták, mégpedig annak érdekében, hogy ezen áruk és szolgáltatások vonatkozásában értékesítési piacot teremtsen és őrizzen meg, az olyan szimbolikus használat kivételével, amelynek kizárólagos célja a védjegyhez fűződő jogok fenntartása. A védjegy tényleges használatának mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amelynek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e, különösen az érintett gazdasági szektorban az olyan igazoltak tekintendő használatokat, amelyek feladata megteremteni és fenntartani a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára a piaci részesedést, az áruk és szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát [a védjegyrányelv 1. cikke (1) bekezdésének kapcsán – amelynek tartalma lényegében megfelel a KVR 43. cikke (2) bekezdésének].

¹⁰

Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle, 8. (118.) évf. 3. sz., 2013. június, p. 56.

A fellebbezés első jogcímének második része arra irányul, hogy a Törvényszék általában csokoládéáruról beszél ahelyett, hogy praliné vonatkozásában vizsgálódott volna.

E tekintetben előrebocsátandó, hogy a nemzeti védjegy tulajdonosának a védjegybejelentésben az áruosztályok fejlécében meghatározott kifejezéseket kell használnia, vagy pontosan meg kell határoznia, hogy a betűrendes árulistában felsorolt mely árukra kívánja a védjegyre az oltalmat megszerezni. Ez felel meg ugyanis a világosság és egyértelműség követelményének. Ha csak egyes árukra kíván az adott áruosztályból védjegyre oltalmat szerezni, akkor a bejelentésben ezeket kell megjelölnie (vö. IP Translator-ítélet, 61. pont¹¹).

A bejegyzést követően ugyanis a védjegy csak ezen áruk vonatkozásában áll oltalom alatt, s a bejelentő feladata, hogy pontosítsa azokat az árukat, amelyekre az oltalmat igényli.

Az adott ügyben tény, hogy a korábbi védjegy bejegyzése „pékárúk, cukrászati termékek, csokoládé és cukorka” áruk vonatkozásában történt, nem pedig pralinéra. A Törvényszék ezért helytállóan indult ki abból, hogy a korábbi védjegy esetén „csokoládétermékekről” van szó.

A fellebbezőnek azon kifogása tekintetében, hogy a Törvényszék a WALZERTRAUM védjegy használatát nem kézműves csokoládé vonatkozásában végezte, megállapítandó, hogy a használat vizsgálatát a védjegybejegyzésben feltüntetett áruk vonatkozásában kell végezni, nem pedig a marketingkonceptió alapján. Ettől függetlenül mind a fellebbezési tanács, mind a Törvényszék ítéletéből megállapítható, hogy a csokoládé kézműves jellegét mindkét határozat figyelembe vette.

A fellebbezésnek azzal az előadásával kapcsolatban, hogy a BPHH egy korábbi határozatában megállapította a Reber kávéház által forgalmazott praliné tekintetében a komoly használatot, megjegyzendő, hogy a BPHH által hozott korábbi határozatokat az egyenlő elbánás elve, valamint a rendes közigazgatás szabályai alapján figyelembe kell venni, de ugyanakkor mérlegelni kell azt is, hogy ugyanúgy kell-e határozni vagy sem, továbbá ezeknek az elveknek az alkalmazását a jogszerű értékeléssel összhangba kell hozni [vö. Technopol-ítélet (C-51/10), 73–75. pont¹²].

A Törvényszék is hivatkozott a Technopol-ítéletre, bár azt védjegy-bejelentési ügyben hozták. Az ott kimondott elv azonban akkor is irányadó, ha a védjegy használatának komolyságát kell értékelni. A használat jellegét a BPHH-nak ugyanis a fellebbező (felszóló) által benyújtott bizonyítékok, valamint az eset körülményei alapján kell elbírálnia, tehát nem vezethetett eredményre a BPHH ezen korábbi határozatára történő hivatkozás. Következésképp a fellebbezésben hivatkozott első jogcím második részét is el kell utasítani.

A második jogcím vonatkozásában a fellebbező (felszóló) arra hivatkozik, hogy közepes vállalat, amely arra alapítja üzletpolitikáját, hogy kézműves termékeket állít elő, s egy nemzetközileg tevékenykedő nagyvállalattal szemben diszkrimináltak. Szerinte ilyen módon a

¹¹ Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle, 8. (118.) évf. 1. sz., 2013. február, p. 31.

¹² Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle, 8. (118.) évf. 6. sz., 2013. december, p. 145.

kis- és közepes vállalatok védjegyei, amelyeket csak nemzeti vonatkozásban hasznosítanak az uniós védjegyrendszeren belül, hátrányos helyzetbe kerülnek.

Előadása szerint mind a kis- és közepes vállalatok, mind a nagy konszernnek jogfenntartó céllal használják védjegyeiket. A fellebbező (felszólaló) ezt a rendelkezésére álló eszközökkel végzi, nevezetesen kézműves pralinéval, amelyet telephelyén, Bad Reichenhallban forgalmaz. Ezzel szemben az ellenérdekű konszern nagy nemzetközi hálózattal rendelkezik, és számos értékesítési csatorna útján képes védjegyét használni.

A Törvényszék a WALZERTRAUM védjeggyel ellátott csokoládét vizsgálta, nem pedig a kézműves praliné forgalmazását, és hasonló mértékkel mért mint a multinacionális konszern által forgalmazott termékek esetében. Más szóval az eltérő tényállásokat azonosként értékelte, ami az egyenlő elbánás elve ellen szól.

Az EU Bíróságának megállapítása szerint a fellebbezés ezen második jogcíme keretében előadottak a korábbi érvek ismétlései anélkül, hogy a fellebbezésben valóságos szempontok volnának kifejtve arról, hogy a Törvényszék ítélete e vonatkozásban miért jogsértő. A fellebbezés ezért valójában a már elbírált kérdések újbóli elbírálására irányul, amire viszont az EU Bíróságának nincs hatásköre [ebben az értelemben Bergaderm és Gospil-ítélet (C-352/908), 34–35. pont].¹³

A fellebbező (felszólaló) ilyen, már az előzőekben tárgyalt érvei: a kis- és nagyvállalatok közötti diszkrimináció, a forgalmazott áruk értékelésének hiánya, a BPHH korábbi határozata figyelembevételének a mellőzése – ezeket a kérdéseket a jelen ítélet az előzőekben már vizsgálta.

Erre való tekintettel a fellebbezés második jogcímét ugyancsak el kell utasítani.

Kommentárok

*Grabrucker*¹⁴ kommentárjában összehasonlítja az EU Bírósága által a La Mer-ügyben hozott ítélet tényállását (6 üveg eladása 11 hónap alatt, 14 db számla) az itt ismertetett ügy tényállásával (40-60 kg csokoládé értékesítése), s azt mondja, hogy a két ügy tényállása nagyon közel áll egymáshoz. Ugyanakkor (az eltérő eredményre tekintettel – Vida S.) azt is

¹³ A szöveg:
... az Európai Közösséget létrehozó Szerződés (EKSZ) 168a cikkéből [lisszaboni (hatályos) 256. cikk], valamint az EU Bírósága Szabályzatának 51. cikkéből, továbbá az EU Bírósága eljárási ügyrendjének 112 (1) (c) cikkéből következik, hogy a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni az ítéletnek azokat az elemeket, amelyeknek hatályon kívül helyezését a fellebbező igényli, valamint a fellebbezés alapjául szolgáló jogi érveket (34. pont). E követelményeket nem elégíti ki az olyan fellebbezés, amely anélkül, hogy azonosítaná azt a jogi tévedést, amelyet az ítélet állítólag tartalmaz, arra korlátozódik, hogy megismétli azokat a jogi kifogásokat és érveket, amelyeket előzőleg az elsőfokú bíróság elé terjesztettek. Az ilyen fellebbezés gyakorlatilag inkább az alapfokú bíróság elé terjesztett kérelem újbóli elbírálásának igénylését jelentené, amire az EU Bíróságának nincs hatásköre (35. pont).

¹⁴ *Marianne Grabrucker*: Strenge Anforderungen an eine rechtserhaltende Benutzung. jurisPR-WettbR 11/2014 Anm. 2i.

figyelembe kell venni, hogy a csokoládé/praliné eladása egyetlen üzletben történt, a Németország déli részén fekvő Bad Reichenhall kisvárosban. Az internetes hirdetésre történt hivatkozás sem hozott más eredményt. Ez utóbbi megállapítás a használat tekintetében eddig folytatott gyakorlattól eltérő (az internetes eladás hiánya – Vida S.) és új, de nem meglepő, valamint dogmatikailag sem látszik megkérdőjelezhetőnek.

Az ítélet másik érdekessége az IP Translator előzetes döntés szempontjából történt vizsgálat. Az EU Bírósága ebben a kérdésben világosan kifejti, hogy a különböző használati módok realizálását miként képzei. Ez világos beszéd és örvendetes – mondja. Ebből a bejelentőknek és a védjegyjogosultaknak érteniük kell.

Nézete szerint az ítélet alapján a joggyakorlatnak két szempontra kell figyelnie.

Először is ahhoz, hogy komoly használatról lehessen beszélni, a védjeggyel ellátott termékeket nagyobb területen szükséges forgalmazni, nem elegendő csak egy kisvárosban. Hasonlóképpen az egyetlen üzletben történő értékesítés sem tekinthető jogfenntartó cselekménynek. Végül a reklámozási tevékenységet célszerű összekapcsolni az interneten történő eladás lehetőségével is.

Másodszor: a védjegy bejelentésénél alaposan át kell gondolni, hogy valójában milyen árukra akarják a védjegyet használni. Mindenképpen célszerű elkerülni a fejezetcímek nagyvonalú használatát. Azoknak a védjegytulajdonosoknak pedig, akiknek védjegyei fejezetcímek alapján vannak bejegyezve, érdemes megvizsgálniuk, hogy valójában mely árukra használják védjegyüket, s jól teszik, ha védjegyük árujegyzékét korlátozzák, mielőtt kellemtelen meglepetések érik őket.

Az IPKat (*Jeremy*)¹⁵ szokásos gunyoros stílusában ismerteti az ítéletet azzal, hogy mindenkinek igaza lett, kivéve a BPHH felszólalási tanácsát (amely a felszólalást elutasította), majd megfontolásra ajánlja, hogy a komoly használat (*genuine use*) kifejezés helyett valami más szót kellene használni, mint például kereskedelmileg jelentős (*commercially meaningful*) vagy „csak” jelentős (*significant*). Úgy véli, hogy a nem tényleges használat hamis (*it's fake*), és erre is visszavezethető a sok jogvita.

Észrevételek

1. Az ítélet értékelése vonatkozásában csatlakozom *Grabrucker* találó megjegyzéseihez, ezeket csak cifrázni tudnám komolyabb érdemi hozzáadás nélkül.

2. Ugyanakkor nem szeretném érzelmeimet elhallgatni, amelyek mint egy kis ország jogászában jelentkeznek. Kérdésem: mi szüksége van a nagy multinacionális konszernnek, hogy egy kisvállalat védjegyét a magáévá tegye (finom kifejezéssel). Nagyon is megértem a kisvállalat tulajdonosának elkeseredését és szívós harcát.

3. Persze ez a harc eleve kilátástalan volt, hiszen az uniós védjegy jogi feltételrendszere eleve különbözik a nemzeti védjegy feltételrendszerétől.

4. Tanulság: aki a védjegyét nem több uniós országban tervezi használni, elégedjék meg a nemzeti védjeggyel.

Ugyanez vonatkozik az uniós védjegyek megtámadására is: akinek gyenge fegyvertára van, ne induljon csatába, vegye tudomásul, törődjön bele, hogy gyenge.

5. Érdekességként megjegyzem végül, hogy az EU Bírósága 2015. február 26-án kelt határozatával az eljárás költségeit a felszólaló (felperes) terhére 3283,15 EUR összegben állapította meg. Tanulság: ezt a kiadást is megtakaríthatta volna a Reber kávéház, ha tudomásul veszi a BPHH fellebbezési tanácsának és az EU Törvényszékének lényegében azonos határozatát.

Az EU Bírósághoz – akárcsak a tagállamok legfelsőbb bíróságaihoz – csak jogsértés esetén célszerű fordulni.

¹⁵ The IPKat 17 July 2014.